

Tisztelt Fővárosi Bíróság!

Szám: 20.Bf. 9795/2007/2.sz.

A magánvádindítványt fenntartom. Evidensen nincs változás abban sem, hogy a 2007. október 10-én meghozott és kihirdetett, büntetőjogi felelősséget megállapító és büntetést kiszabó ítéletet tudomásul vettem. A magánvádlotti fellebbezés jogi és tárgyi hivatkozásai nem állnak rendelkezésemre. Ha megismerem azokat, talán lesz észrevételem hozzájuk.

Érveim a T. Bíróság mérlegeléséhez igyekeznek támpontot adni. 3 dologról szólnék:

1) Magáról az I. fokú ítéletről. Az ítélet részletesen, gondosan kimunkált jogi karakterű mű. Ebben a kényes ügyben a bíróság szélsőségtől mentes döntésre törekedett. Abban a milióban, ami ma Magyarországon van, tudniillik olcsó az emberi méltóság és becsület, s a jó hírnév alig védett, az I. fokú bíróság nem kívánt jogtörténelmet írni. Ha kívülállóként nézhetném, azt mondhatnám: salamoni ítélet született. Ha belülről nézem, találni benne téves, illuzórikus, jogilag semmibe vesző kitételeket. Utóbb egy-kettőre még utalok. Ámde: ez a bíróság nem ment le odáig, hogy egy személy sokadik, tudottan valótlan, gyalázkodó személyi sértését, hamis ténybeállítását, bűncselekményét azzal parentálja el, hogy az Alkotmány 70/G § (2) bekezdése alapján **„tudományos igazságok kérdésében dönteni, kutatások tudományos értékét megállapítani kizárólag a tudomány művelői jogosultak.” Tudományos tétel próbája a rendszerváltozás előtti állambiztonság, és egyedi büntető ügy a hamis ügynökvád.**

Az I. fokú ítélet minden korrekt szándéka ellenére nem mélyedt el az egyébként a bíróságokra is kötelező, és éppen egy büntetőjogi terület alkotmányossági felülvizsgálatát végző, 1994. évi AB-határozat érdemében. Pedig a 34/1994. (VI.24.) AB hat. egzakt módon húzta meg a már /és még nem/ büntethető véleménynyilvánítás határait. Kulcsmondatok a közismert határozatból: *a véleménynyilvánítási szabadsága nem terjed ki a becsületsértésre alkalmas, valótlan tények közlésére akkor, ha a nyilatkozó személy kifejezetten tudatában van a közlés valótlanosságának (tudatosan hamis közlés) vagy foglalkozása, hivatása gyakorlásának szabálya szerint elvárható lett volna tőle a tények valóságtartalmának vizsgálata, de az alapjog felelős gyakorlásából adódó gondosságot elmulasztotta. Ez az alapjog is csak felelősséggel gyakorolható.* Két iratokból is leszűrhető következtetés: A)Ungváry Krisztián ügynökvadászként végig tudatában volt annak, hogy esetemben nem talál érintettséget. Csúsztatásai, összemosásai ezt szemléletesen mutatják, mégis akkor, 3 éve és azóta is, ahol teheti betartani, inszinuálni próbál. B)Rádásul, egy jogszerűen és etikusan kutató történész eseményeket, folyamatokat, rendszereket vizsgál, miként U.K. ars poetica-ként maga is ezt hirdeti egy interjúban, a valóságban azonban célbavesz embereket, és hozzájuk fest hamis, ártó történelmi háttérrel. Az AB határozat hiába védi a szakma szabályait itt? Az ítéleti indokolás 8. oldalán egy enyhítő körülményre való utalás: ti., hogy „ a

szakmai múltjára figyelemmel társadalmi elismertség” övezi a magánvádlottat a valós helyzettel ellentétes szerecsenmosdatás. Ismereteim szerint a szakmája megveti, irreguláris pártpolitizáló harcosnak tartja Ungváryt, aki posztjait és tisztségeit is ennek révén nyeri el. Ez pl. a legutóbbi könyv-bemutatóján is kemény személyre szóló szakmai bírálatként előjött: a két szerző könyve jelentős, de U.K. szerző hozzáállása sokszor kifogásolható. Ténylegesen tehát *nincsenek „jelentős súlyt képező enyhítő körülmények”*.

2) Nem súlyponti kérdése ennek a pernek, hogy az alperes a magyar médiában visszatérően kelt botrányt azzal, hogy másokat jogellenesen sérteget. Erre az alapiratok kellően utalnak, egy elemet viszont érdemes itt is jelezni. A 2007. október 10-i tárgyaláson a magánvádlott határozottan és kifejezetten tagadta, hogy folyamatban lévő, ilyen jogvitája volna bárkivel. Konkrét kérdésemre pl. a Nemzetbiztonsági Hivatallal fennállt eljárást is megszűntnek minősítette. Valójában csak függőben volt ama eljárás, és folyamatban pl. Dr. Kiss László alkotmánybíró úrral egy hasonló polgári és büntető per. Az igazság akkor is más volt, ma is más. Megvezette tehát Ungváry az I. fokú bíróságot akkor, s talán most is célszerű volna e tárgyban nyilatkoztatni őt. A jogsértő cselekmények sorozatának van büntetőjogi jelentősége.

3) A mi polgári és büntetőjogi vitánkon végigvonult egy kettősség. Míg jómagam, főleg a családom nyugalma érdekében a perlekedés lezárására törekedtem, sőt szóbeli elégtétel mellett megbocsátásra is kész lettem volna, addig a magánvádlott 2005. februárja után is 4-5 alkalommal régi és új próbálkozásokkal támadott hamisan és nyilvánosan, még az után is, hogy kollégái kérték, hagyja ezt abba.

Történetesen, ma kezdem meg a 62. életévemet. A sportban és másban is, elvértve támadt konfliktusom, de egy sem maradt fenn, mert kezet fogtunk és pontot tettünk a végére. Soha, senki más részéről nem ért ennyire tudatos, hamis és alávaló támadás. Ilyen zsigeri ártó szándékot máskor, másnál ügyvédként sem tapasztaltam. Tudom, ennek nem lesz vége: Ungváry Krisztián megszólalásaikor 2-3 ember, köztük én is szinte mindig szóba jövünk, ellenségképként. Ha mindez nem aljas indok, elfogadom.

Nem bízom abban, hogy büntető ítélet észhez téríti. De abban igen, hogy a Fővárosi Bíróság jogot és igazságot szolgáltat, s ezzel helyrebillent valamennyit a megsértett jogrendből.

Tisztelttel várom a Bíróság helybenhagyó határozatát.

Budapest, 2008. május 29.

Tisztelettel:

Kolláth György magánvádló